

[Ømann.]

Man vil altså holde sig til kommandovejen, og det nævnes også, at der er institueret regler om kontakt med personaleorganisationerne.

Det glæder mig i dag at høre, at man nu har indset, at dette ikke var nok. Det er klart, at personalerepræsentanterne er udvalgte fagforeningsfolk. Det er ikke sikkert, de er udvalgt med henblik på forvalningsteknik og rationaliseringsopgaver. Det er derfor glædeligt, at der er taget videregående skridt til at inddrage hele personalet, og jeg håber, at de muligheder, der er skabt, bliver udnyttet på den bedst mulige måde. Og lad så det føre til, at man også i det daglige inddrager personalet mere i de administrative beslutninger, der skal tages, end man hidtil har gjort. Det gjorde jo ikke noget, om det demokrati på arbejdspladsen, som der tales så meget om, først vandt indpas i staten og i kommunerne.

Hvis man dernæst, uden at gå i detaljer med hensyn til de enkelte styrelser og administrationsgrene, skulle pege på visse generelle ting, der kan afhjælpes rent umiddelbart, kan det vist uden at fornærme nogen siges, at samkvemmet mellem de forskellige myndigheder er alt for trægt og besværligt. Der består virkelig et kommunikationsproblem både med hensyn til de løbende sager og med hensyn til meddelelse til rette myndigheder om trufne vigtige afgørelser.

De skriftlige høringer, som man benytter sig af, og som også en taler har været inde på i dag, er et helt kapitel for sig. Somme tider vægrer man sig ved at tro, at der findes telefoner på de respektive kontorer. Jeg ved godt, at det er sikkerhedskravet, der undskylder de besværlige skriftlige høringer, men dette krav skyder langt over målet i en række sædvanlige sager. Sagernes langsomme runddans mellem myndighederne beror mange gange på tradition. Når der er presserende sager, der skal afgøres, ja, så ser man, at arbejdsgangen kan forenkles ganske overraskende, og vel at mærke uden at retssikkerheden bliver mindre. Men det er naturligvis så også nødvendigt, at kontorerne inden for ekspeditionstiden er bemandede med de kompetente folk, og hvad det angår, tror jeg ikke, der er nogen i centraladministrationen og i styrelserne, der vil modsætte

sig afskaffelse af de såkaldte formiddagsben. Jeg har lyst til at sige om dem, at hemmeligheden ved dem er jo, at staten gennem en lang årrække har skaffet sig højt kvalificeret arbejdskraft til en meget billig penge. Det er at håbe, at tjenestemandskommissionen og økonomiministeren vil finde frem til den radikale ændring i aflønningen, som alene formår at løse dette problem.

Der er mange problemer vedrørende de enkelte styrelser, man kunne tage op, men det ville jo nok i nogen grad afspore denne debat, så den ikke fik den principielle karakter, som den vel nok bør have. Jeg kunne dog tænke mig at tage et enkelt område op, og undskyldningen for at gøre det må være, at det er et af de tværgående områder, altså et område, der berører flere ministeriers styrelser.

Staten er jo, når man ser på, hvor meget der bygges, landets største bygherre. Det, det drejer sig om for staten, er at tilfredsstille det offentlige byggebehov bedst muligt under hensyn til de forhåndenværende ressourcer af penge og kapacitet, herunder arbejdskraft. Men staten optræder jo ikke som én bygherre, vi har et utal af byggeadministrationer, hærens bygningstjeneste, Grønlands byggeadministration, undervisningsministeriets byggeorganer, noget tilsvarende i socialministeriet og herudover en række ret selvstændige byggeudvalg i tilslutning til større byggeopgaver — alt sammen med boligministeriet som en ret kraftesløs Vorherre, der svæver over vandene.

Man har vist lov at spørge, om denne spredning er rationel. Opnår man på denne måde den højeste effektivitet og den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne? Og er det økonomisk at splitte sin indfyldelse som bygherre op på den måde? Jeg tror ikke, denne opsplitning tillader nogen økonomisk, endsige teknisk planlægning og nogen udnyttelse af de helt utvivlsomme fordele, der ligger i stordrift og i at være storefterspørger med næsten monopolistisk indflydelse på markedet. Her er der vist meget at indhente, hvis man vil spare nogle penge, men jeg er bange for, at rationelle løsninger på dette område fører steder hen, hvor rationaliseringsinteressen hos de forespørgende partier har sine begrænsninger.